

ஆயிஷா - புத்தக வாசிப்பு மற்றும் கலந்துரையாடல்

ஒரு விஞ்ஞான நூலுக்கு அதன் ஆசிரியை எழுதிய முன்னுரையைத் திரும்பவும் படித்துப் பார்த்தால் இது முன்னுரையா அல்லது ஆசிரியப் பணியில் அதன் அடிவேரையே ஆட்டி வைத்த ஒரு கெட்டிக்காரக் குழந்தையின் கதையா என்ற வியப்பும் இன்னும் எனக்குப் புலப்படவில்லை.

‘இந்த நூலை எழுதிய ஒரு தேர்ந்த விஞ்ஞானவாதிக்கும் ஆயிஷாவின் கதையை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் ஒருத்திக்கும் இடையில் தான் எத்தனை வித்தியாசம்’ என்ற வரிகள் ஏதோ

ஒன்றை உணர்த்துவதாக அறிய முடிகிறதா? என்னதான் விஞ்ஞானத்தை வாழ்க்கையோடு இணைத்துக் கொண்டாலும் உணர்வு அதை எல்லாம் தாண்டி நம்மை முழுவதும் அதில் சிக்க வைக்கிறது என்பது தான் உண்மை.

2004 ஆம் ஆண்டு முதன் முதலில் இப்புத்தகம் எனக்குக் கிடைக்கப்பெற்றது. படித்துப் பல நாட்கள் அழுதேன். இத்தகைய புத்தகங்கள் தான் என்னை ஒரு நல்ல ஆசிரியராக உருவாக்கியது என்பது உண்மை. இப்படிப்பட்ட புத்தகங்களைப் படிக்கும்பொழுது எதை எல்லாம் செய்யக்கூடாது என்பதில் நான் தெளிவு பெற்றேன். பலமுறை இப்புத்தகத்தைப் படித்திருக்கிறேன். ஒவ்வொரு முறையும் என்னுள் பல கேள்விகள் தொடரும். ஒவ்வொரு முறையும் புதிதாய் படிப்பதாகவே உணர்வேன். ஒரு அறிவுள்ள குழந்தை எப்படியெல்லாம் அடக்கப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்டு

கொலை செய்யப்படுகிறது என்பதைத் தத்ரூபமாக எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார் ஆசிரியர்.

‘பற்கள் துருத்தியபடி முகத்தில் வந்து விழுகிற கேசத்தைப் பற்றிய அக்கறையின்றி நாலாவது வரிசையில் குச்சியாக அமர்ந்திருக்கும் ஒருத்தி ஆசிரியரின் அபிமானத்தைப் பெற வாய்ப்பில்லை இந்த வரிகளைப் படிக்கும் நம்மில், எத்தனை பேரால் “இல்லை. நான் அப்படி இல்லை.” என்று உண்மையாகக் கூறமுடியும்? ஆசிரியர் சிந்திக்க

ஆயிஷா வகுப்பறையில் கேள்வி கேட்பதனாலேயே பலநாட்கள் அடிவாங்குவாள்

வைத்திருக்கிறார். நானும் இந்த இடத்தில் எதையும் கூற விரும்பவில்லை, இருப்பினும் சொல்லாமலும் இருக்க முடியவில்லை. எத்தனை பேர் போட்டிகளுக்கு அழகான குழந்தைகளை மட்டுமே தேர்வு செய்து அனுப்புகிறோம்? இனியாவது....

கரும்பலகையில் கிறுக்கல்களுடன் நடத்திக் கொண்டு மிஸ் என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்பி “என்ன வாந்தி வருதா?” என்று கேட்டு **ஆசிரியர் பாடம் நடத்தும்பொழுது எத்தனை பேர் குழந்தைகள் வகுப்பின் இடையே**

பேசு, கேள்வி கேட்க வாய்ப்பு தருகிறோம்?

அவர்களின் மனதில் எழும் கேள்விகளுக்கான விடை கிடைத்தால்தானே அடுத்து அவர்கள் பாடப் பகுதியில் தெளிவு பெறுவர். அவர்களின் எல்லா வினாக்களும் கோழியிலிருந்து முட்டை வந்ததா, முட்டையிலிருந்து கோழி வந்ததா? என்ற ஐயப்பாட்டுடன் நின்றுவிட்டால் அப்பாடப்பகுதியை அவர்கள் பரிட்சைக்காக மனப்பாடம் மட்டுமே செய்வர். இத்தகைய கல்வியால் விளைவது என்ன?

ஒரு குழந்தையால் ஆசிரியருக்குத் தாக்கம் ஏற்பட்டால் அந்த ஆசிரியரால் ஒரு நொடி கூட நிம்மதியாக இருக்க முடியாது. இதை ஆசிரியர் மிகத் தெளிவாக உணர்ந்து 'ஒரு நிமிடம்

அந்திசாயும் நேரத்தில் அலைகள் உரசும் கரையில் ஆயிஜாவை அலசி ஆராயும் ஆசிரியர்கள் அதிர்ச்சியோடு அசைவற்று இருந்த தருணம்

கூடத் தூங்கவில்லை, வேலைகள் ஓடவில்லை' போன்ற வார்த்தைகளால் அலங்கரித்திருக்கிறார். இதுபோல் நம்மை தூங்க விடாமல் செய்யும் குழந்தைகள் தான் எத்தனை? அவர்களுக்கு நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை அழகாக தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறது இப்புத்தகம்.

குழந்தைகளுக்கும் பட்டம் பெயர் வைத்து, புரளி பேசி, குழந்தைகளின் ஐயத்தைப் போக்கத் தெரியாமல் குழந்தைகளை மட்டம் தட்டி அடக்கும் ஆசிரியர்கள் அனைவருக்கும் இப்புத்தகம் ஒரு பெரிய மாற்றத்தைக்

திசைமானி

கொண்டுவரும்.

“பள்ளிக்கூடங்கள் பலிகூடங்களாக மாறிவிட்டன. எல்லாமே முன்பே தயாரிக்கப்பட்டவை. ரெடிமேட் கேள்விகள், அவற்றிற்கு ரெடிமேட் பதில்கள். வெறும் மனப்பாடம் செய்யும் இயந்திரமாய் (அதுவும் முக்கிய கேள்விகளுக்கு விடைகளை மட்டும்) மாணவர்கள் உருமாற்றம் அடைந்து விட்டனர்”- எத்துணை உண்மையான நிலையை

வலிகளிலிருந்து விடைபெறும் விஞ்ஞானி

எவ்வளவுபதமாக ஆசிரியர் உணர்த்தியிருக்கிறார்.

எல்லா மாணவர்களுக்கும் எண்கள் தரப்பட்டுள்ளன. வகுப்பு வரிசை எண், தேர்வு எண், சேர்க்கை எண், பெறுகின்ற மதிப்பெண்கள், என எங்கும் எண்கள். எண்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்கும் இன்றைய பள்ளிகளின் நிலைமைகளை அப்படியே எடுத்துரைத்திருக்கிறார்.

எத்துணை தூரம் ஒரு குழந்தை ஆசிரியரைப் பாதித்திருந்தால் அந்த ஆசிரியர் தன்னைப் பற்றி “எவ்வளவு மோசமானவளாக இருந்திருக்கிறேன்? எனது சொந்தத் துறை மீதே எவ்வித அக்கறையும் இல்லாமல் சொரணையற்ற பிண்டமாக 6 ஆண்டுகளாக வெறுமனே தள்ளியிருக்கிறேன்” என்று உணர்ந்து எழுதி இருப்பார்? எல்லா ஆசிரியர்களும் இப்படித் தன்னைத்தானே உணர்ந்தால் கல்விக் கூடங்கள் மதிப்பெண்களை நோக்கிப் போட்டி போட்டுக்கொண்டு ஓடும் அவலநிலை இனியும் நீடிக்காது.

எவ்வளவு தூரம் விஞ்ஞானமற்ற முறையில் நாம் நம் குழந்தைகளுக்கு விஞ்ஞானம் போதிக்கிறோம் என்ற ஆசிரியரின் கேள்விக்கு ஆசிரியராகிய நாம் ஒவ்வொருவரும் பதில் சொல்ல கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். நாம் பதில் சொல்ல முற்பட்டால் பல குழந்தைகளுக்கு அந்தப் பதில் உதவியாக இருக்கும். இனி நாம் 'கையைக்கட்டி வாயைப் பொத்தி' என்று ஆசிரியர் கூறியது போல் எப்பொழுதும் சொல்ல மாட்டோம் என்பது உறுதி.

'சொந்த சரக்குக் எல்லாம் மார்க் கிடையாதாம். நோட்டல இருக்கிறத அப்படியே எழுதணுமாம்' ஒரு குழந்தையின் தவிப்பு இங்கு தெரிகிறது. ஏன் குழந்தைகளை மனப்பாடம் செய்யப் பயிற்றுவிக்கிறோம்? அது தவறு இல்லையா? 'நீங்கள் வளர்க்கும் விலங்கைப் பற்றி எழுதவும்' என்ற கேள்விக்கு, நோட்ஸ் பார்த்து, வளர்க்காத பழகாத நாய்க்குட்டியைப் பற்றி அனைவரும் ஒரே மாதிரியான பதிலை ஏன் எழுதவேண்டும்? 'எங்கள் வீட்டில் எந்த ஒரு விலங்கையும் வளர்க்கவில்லை' என்று கூறவோ, 'எனது பொம்மையைப் பற்றி எழுதவா?' என்று கேட்கவோ, அதைப் பற்றி எழுதவோ குழந்தையை நாம் அனுமதிக்கிறோமா? குழந்தையின் கருத்தை நம்மால் ஏற்கமுடியுமா? சிந்தித்து முடிவெடுப்போம்.

ஸ்ரீ ராமஜெயம் எழுதுவது போல் ஒரு ஆசிரியரின் பெயரை எழுதியதோடு 'என் தாயார், என் முதல் ஆசிரியை, என் உயிர்' என்று ஒரு மாணவி இரத்தத்தால் எழுதுகிறாள் என்றால் அந்த ஆசிரியர் குழந்தைக்காக எப்படி உழைத்து இருக்க வேண்டும்; எந்த அளவிற்கு அந்தக் குழந்தைக்காகத் தன்னை மாற்றிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அதைப் படிக்கும் பொழுது என் கண்களில் கண்ணீர் கொட்டியது. அந்த அனுபவத்தை உணர்ந்தால் மட்டுமே தெரியும். குழந்தைகள் இப்படி எழுதும்போதும், ஆசிரியரை அம்மா என்று அழைக்கும் பொழுதும் அடையக் கூடிய பேராணந்தத்தை வார்த்தைகளால்

வர்ணிக்க இயலாது.

இதை அனுபவப் பூர்வமாக உணர்ந்தவள் நான். நான் ஒன்றும் பெரிதாய்ச் செய்து விடவில்லை. என் கடமையை ஒழுங்காகச் செய்ததால் கிடைத்த அன்பு இது. இந்த அனுபவம் ஆசிரியர்கள் அனைவருக்கும் ஏதாவது ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு முறையாவது கிடைக்க வேண்டும். அதற்கு ஆசிரியர்கள் குழந்தைகளின் மனநிலையை உணர்ந்து அவர்களுக்கு ஏற்றார் போல் மாறி அவர்களின் நம்பிக்கையைப் பெறுவது முக்கியம். மிக்க அறிவுடன் கேள்வி கேட்ட ஒரே ஒரு தவறுக்காக (தவறில்லை) அந்தக் குழந்தையை அடக்கி, ஒடுக்கிக் கொலை செய்ததைக் கண்கூடாகக் காட்டியிருக்கிறார் ஆசிரியர். இத்தனைக்கும் அக்குழந்தை ஒரு விஞ்ஞானியாக உருவாக வேண்டியவள். சிறிய வயதிலேயே 'Truth of magnet', 'The most dangerous man in America' போன்ற புத்தகங்களைப் படிக்கும் ஆர்வமுடையவள். தன் பையில் Science kitஐ வைத்துக்கொண்டு திரிபவள். எதையும் ஆய்ந்து அறிபவள். வினாக்களை எழுப்பி விடையையும் தேடுபவள்.

ஆசிரியரை திணரச் செய்த ஆயிஷா எனும் அறிவுக் குழந்தை கேட்ட கேள்விகள் இதோ:-

- காந்தத்தை ரெண்டா வெட்டினா என்ன ஆகும்?
- அந்தக் காந்தத்தை வெட்டிக்கிட்டே போனா?
- முடிவுறா எண்ணிக்கையிலான காந்தங்களை ஒரே நேர்க்கோட்டில் வெச்சா... எதிர் துருவங்களைக் கவரும் அதன் இயல்பு என்ன ஆகும்?
- எல்லாக் காந்தங்களின் கவர்திறனும் ஒன்றெனக் கொண்டால் அவை ஒட்டிக் கொள்ளத்தான் வாய்ப்பில்லையே. எப்புறமும் நகராமல் அப்படியே தானே இருக்கும்!
- ஏன் நாம் இந்தப் பிரபஞ்சம் முடிவுறா எண்ணிக்கையிலான காந்தங்களை நேர்க்கோட்டில் வைத்ததுபோல்

இந்த ஆயிஷா ஆசிரியர்களுக்கு மட்டுமல்ல நமது கல்வித்திட்டத்திற்கும் ஒரு சவாலாக இருந்ததால் நித்தம் துன்புறுத்தப்பட்டு கொல்லப்பட்டால் என்று எடுத்துக்கொள்வோமா?

அமைக்கப்பட்டதா வெச்சிக்கக் கூடாது?

- துணி துவைக்கிற சோப் அழுக்கை அகற்றுவதற்கும் குளியல் சோப் அழுக்கை அகற்றுவதற்கும் இடையிலான வித்தியாசம் என்ன?
- ஒரு மெழுகு வர்த்தியின் ஒளி அதிகமாகவும் வெப்பம் குறைவாகவும் உள்ளது. ஆனால் ஒரு அடுப்பில் எரியும் நெருப்பில் ஒளி குறைவாகவும் வெப்பம் அதிகமாகவும் ஏன் இருக்கிறது?
- அசோகரை புத்த மதத்துக்கு மாற்றியது யார்?
- நோட்ஸ் பார்த்து அப்படியே எழுதனுமா. அந்த நோட்ஸ் தப்பாயிருந்தா என்ன பன்றது?

ஒரு விஞ்ஞானி விடைபெறுகிறாள்

- மிஸ், மின்னலில் இருந்து மண்ணை மின்சாரம் தாக்கும் இல்லையா? மரம் கூட விழுவதுண்டு. கம்பியிலுள் மின்சாரத்திற்கும் அதுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? எப்படி மின்சாரம் பரவுது?

இந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் நம்மிடம் பதில் இருக்கிறதா?

ஆசிரியர் ஆயிஷாவின் கேள்வியை முடிவுரையாகக் கொண்டு புத்தகத்தை நிறைவு செய்திருக்கிறார். அந்தக் கேள்விகளை உங்கள் முன் வைத்து நானும் என் கட்டுரையை முடிக்கிறேன்.

“மிஸ் கரோலின் ஏர்ஜல் போலவோ மேரி கியூரி போலவோ நம்ம நாட்டுல பெயர் சொல்ற மாதிரி ஒரு பெண்கூட விஞ்ஞானியா வரமுடியவில்லையே ஏன்...?”

இக்கேள்விக்கான பதில் தேடலில் இனியாவது வெளி வரட்டும் பல மேரி கியூரிகள்...

இதமான குளிர்காற்று, மயங்கும் மாலைப்பொழுது, மழைமேகங்கள் சூழ்ந்த வானம், மனதை மகிழ்விக்கும் மணற்பரப்பு, சுற்றிலும் நண்பர்கள், லேசான தூறல். ஆனாலும், கடைசி பக்கத்தை வாசிக்கும் எங்கள் அனைவர் கண்ணிலும் நீர்த்துளிகள்.

மு. சாந்தகுமாரி,
தஆ, அதொப, வடுவக்குப்பம்